

PUTXINEB·LIS

Per si no n'hi havia prou amb que an En Casals ens el hagin exhibit en la plaça de toros, com si es tractés d'oferir-nos l'art sublim d'un *Maletita* qualsevol, o les excel·lències culturals d'una lluita entre un lleó i un bou, encare ha tingut que ser víctima el nostre cel·lista de la literatura *juaniquesca*. Les invitacions per a la recepció que se li feu en el Orfeó, diuen que aquesta se li prepara: «en prova d'admira-ció artística i fraternitat germanívola».

I el deixar d'invitar a socis que estan al corrent de pago qué és, *fraternitat germanívola* o *admira-ció artística*? Té la paraula el senyor Juanico.

Der Demokrat, després de quinze dies de fer malves, ha sentit una veu que li deia: *levántate, Lázaro!* i ja el tornem a tenir més viu que mai. Torna del seu viatge al altre món molt més ben informat que avans. I si no ho creuen, vegin lo que diu referint-se a la visita d'En Casals al Orfeó: «*A la hora de los brindis, el señor Enrique Granados, atildado escritor catalán, pronunció un sentido brindis*». (!!!)

Noi, que bé portes el compte de les víctimes dels teus kulturalers amics!

«Espanya Moderna» explica a la seva manera l'incident ocorregut en el Orfeó la nit de cap d'any, dient que tothom que s'hi trobava xiulà la Marxa Reial. Apart que no es necessita ésser anti-espanyol per a xiular-la, doncs n'hi ha prou amb ésser anti-monàrquic, nosaltres debem dir-te, encare que ja ho sabs, que'ls dels xiulets no foren sinó dos o tres; tots els altres concurrents l'aplaudiren. Nosaltres estem amb els segons: respectem lo dels altres per a que'ls altres ens respectin lo nostre. Avans de la Marxa, es tocaren per dugues vegades «Els Segadors» i tothom ho trobà ben fet. A qué venia, doncs, una intemperancia tan fora de lloc?

I amb motiu de les eleccions al Orfeó, us explicaré un conte:

En Joan vol obsequiar a la seva familia amb un suculent pastell.

Prepara la farina, el sucre, la mantega, els ous, etc. Comença a fer el pastell. Ve en Pere, germà d'en Joan, i hi aboca sal en lloc de sucre. Ve en Berenguera, terç germà, i hi afegeix mantega rancia.

Quan el pastell queda llest, en Pere i en Berenguera diuen an en Joan: «Ves, portal-l tú mateix».

En Joan, tot cofoi, fa la seva presentalla. El papa, tan bon punt ho tasca, diu enfadat: «Quí ho ha fet, aixó?» En Pere: «Jo no, papa» En Berenguera: «Jo no, papa».

En Joan baixa els ulls, el papa me'l agafa i l'apalla a de valent. En Pere i en Berenguera riuen per sota del nas. En Joan, tocant-se els nyanyos, els hi diu: «Moltes mercés, germans».

Máxima:

Fes-te'l pastell tú tot sol
per que no't surti bunyol.

JORBA.